

L'OPINIÓ

Els generals han estat inventats per a manar tropes

Moltes vegades hom s'ha d'agafar el cap amb les dues mans i apretar-se'l ben fort perquè no rodi. El súbdit espanyol, o bé ha de reunir condicions abundants de niciesa o bé ha de lliurar-se sovint a l'exercici d'estrènyer-se el crani, de què parlàvem. Un general governador civil d'una província és una cosa que si s'està bo i sa no es pot aspirar. Feu marxa enrera en direcció als temps senzills de la vostra infantesa en els quals aprenguéreu les idees bàsiques sobre les coses d'aquest món, recordareu el que pel vostre enteniment senzill però clar representava un general: "Un home dedicat a comandar soldats."

Han hagut de venir les realitats espanyola i americana sobretot per capturar el concepte. En plena pau i tranquil·litat, quan el ciutadà curull de mansuetud es dedica als quefers normals de la vida, apareix la previsió tutelar del Govern de la Monarquia oferint-nos la garantia emparadora d'un general darrera l'altre per tal de regir els destins de l'administració provincial.

A França, per exemple, per no presumir d'erudició citant altres països, el prefecte departamental és un funcionari criat especialment per a exercir la seva missió. Se'l fa estudiar, se li fan fer oposicions, se li exigeix la demostració de competència suficient per a ésser prefecte, com al Notari, al jutge, al Metge forense. Sembla que la lògica més elemental ho aconsella així. Els homes que governen Espanya pensen diferentment. Per fer de governador civil, que ha de regentar des de la propietat industrial fins a la sanitat pública, trien un general, amb la qual cosa donen lloc a la trista paradoxa de fer servir un home d'armes per al comandament dels que no en poden portar, un militar per dirigir l'element cívic.

Les conseqüències d'un error semblant són i han d'ésser forçosament nefastes. El general que tot ho ha estudiat per a ésser general es troba frustrat en el govern civil i el converteix en militar. Fa servir els sabres dels "seguridades" contra la gent, homes, dones i criatures, reunides en un banyador del tren per rebre pacíficament un amic; no permet, ni que el

Gover ho digui, de donar conferències culturals; priva els súbdits d'aplegar-se per tal de sentir la veu dels oradors populars que clamen per un millor tracte i una mica més de justícia; ordena que es dissolguin a trets les manifestacions i es considera en tot moment davant de l'enemic.

Perquè tothom sap que l'objectiu essencial i gairebé únic de tot general ha d'ésser l'enemic, i com que no en troba de veritable, d'aquell que també té generals, se n'ha d'imaginar per tal de sortir amb la seva.

Si quan un jove estudiant ingressa, suposem, a la Facultat de Farmàcia, li diguessin que el dia de demà, una vegada obtingut el títol d'apotecari, li seria confiat el comandament d'un batalló, li sortiria fum del cap. En canvi, a un jove versat en l'art de la guerra i demés coneixements auxiliars i complementaris, així que té uns quants anys i els mèrits suficients per suposar-lo apte per guanyar una batalla i vèncer l'enemic se'l nomena governador civil, és a dir, se l'utilitza per combatre el paisanatge orfe de virtuts i dots guerrereres.

Esbrinant amb paciència i serenitat el com i el què de les esmentades anomalies, un esperit, per poc esmolat que sigui, pot endevinar que l'Estat i el Govern que el representa deu tenir certs motius per cometre un reforçament tan greu dels principis de la lògica impresos al cervell dels espanyols per la Naturalesa o el Creador, i arribar a trobar, malgrat la violència que contra el bon raciocini exerceixen con-

tínuament els detentadors de la sobirania estatal, que quan s'ha escollit un general per fer quelcom és que en realitat hi ha guerra i hi ha enemics a combatre. I com que correspon a l'arrendador dels serveis designar els adversaris contra els quals s'ha de menar la batalla, ens trobem que el general ha estat posat davant dels destins de la província a fi i efecte de fer guerra, amb tots els ets i uts, contra els únics que no l'han triat o sigui els ciutadans. I ací teniu l'explicació del per què el general que us fa la guerra procura fer-nos sentir el braó, la tàctica militar, l'energia, l'esperit de comandament i la implacable persecució que tot home d'armes deu fer sentir contra l'enemic que persegueix. Ni el mateix Ajuntament, ni la mateixa Diputació, no s'han esmunyit de les seves mans, i aquest gran trapella i analfabet de Pic i Pon li besa les mans per les dots demostrades, com es fa amb tot vencedor de cara i ulls.

La victòria és innegable, evident i esplendorosa.

L'enemic ha conegut la desfeta, trepitjat per les potes del cavall de l'heroi. Sembla, però, que els annals de la història guerrera no concediran gaire espai a comentar la gesta; perquè si Edgar Quinet ja recomanava que per apreciar-ne la importància es tingués molt en compte la valor del derrotat, aquesta vegada a les fileres de l'enemic vençut només hi havia moltons.

Berenguer continua la censura i la suspensió de garanties a Catalunya. Els regidors i diputats d'Acció Catalana continuen col·laborant amb Berenguer